

bliver kortere, og det kan man hygiejnisk set ikke kalde et Fremskridt. Jeg er altså ikke begejstret for dette Lovforslag, jeg vilde hellere have undværet denne Foranstaltning, men jeg er enig med ærede foregaaende Talere i, at vi af Omstændighederne tvinges til træffe den. Ellers vilde jeg ikke have anbefalet dette Lovforslag.

Rambusch: Den Modtagelse, som dette Lovforslag har faaet her i Tinget, er jo gennemgaaende meget kølig, mindst ganske vist for min ærede Partifælles (Tvede) Vedkommende. Jeg vil derfor gerne gøre den Bemærkning, at hvis det ser ud, som om Lovforslaget kun møder lutter Modstandere, er det ikke rigtigt, thi der er i alt Fald en, der er en ubetinget Tilhænger af det, og jeg kan tilføje, at det samme gælder nogle flere. Naar jeg er en ubetinget Tilhænger af Lovforslaget, er det ud fra den Betragtning, at selv om man kan gøre gældende, at det paa visse Tidspunkter kan bevirke, at nogle maa staa op, før det bliver lyst, vil dog Hovedresultatet aldeles afgjort være, at der, naar man overholder de samme Klokkeslæt som før, hvad der jo er Meningen, bliver mere Tid ved Sollys og mindre Tid ved kunstigt Lys for Folk i Gennemsnit. Naar man ikke overholder Klokkeslættene, er det en helt anden Sag, men saa kan man jo overhovedet ikke ræsonnere om dette Spørgsmaal. Hvad der for mig ogsaa vejer til, er, at det, saa vidt jeg kan skønne, er et praktisk Folk som Englænderne, der har lagt for med denne Omlægning af Tiden, og at den netop i England finder meget stærk og varm Tilslutning. — Jeg har undret mig noget over, at det netop er fra Landbrugets Side, der er fremkommet saa stærk Modstand mod denne Foranstaltning. Jeg nærer stor Sympati og Respekt for ærede Landbrugere, men det maa erindres, at de mere end de allerfleste andre er uafhængige af Klokken, ja, mange af de Landbrugere, som jeg kender bedst, nærer overhovedet en suveræn Ringeagt for, hvad Klokken er. De begynder paa den Tid af Dagen, det passer dem, og holder op paa den Tid, det passer dem. Jeg kender grumme mange, der lader Klokken gaa helt anderledes end efter den mellemeuropæiske Tid og Jernbanetiden; har de kunnet gøre det hidtil, kan de det ogsaa i Fremtiden. Naar man aftaler med dem, at man skal have et Møde, f. Eks. Kl. 8, maa man være meget glad, om man kan faa Mødet

faktisk i Stand Kl. 8 $\frac{1}{2}$. Jeg nærer ingen Tvivl om, at skønt det netop for dem ser ubelejligt ud, vil de med den Uafhængighed, de er i Besiddelse af, ogsaa kunne forstaa at hjælpe sig udover denne Vanskelighed.

Jensen-Toustrup: Jeg har med Interesse hørt paa de forskellige Talere og de Anbefalinger, som er fremførte for nærværende Lovforslag. De har været mere eller mindre kølige, naar jeg undtager den sidste ærede Taler, han gav selvfølgelig den varmeste Anbefaling for Lovforslaget. Den højtærede Undervisningsminister har berørt og meget udførligt fremhævet de forskellige Sider ved Sagen og navnlig ogsaa nævnt, at Landbrugsorganisationerne var imod Lovforslaget, skønt det lod til, at den højtærede Minister havde fundet en af Organisationerne, som nok kunde være for det, nemlig Mejeriforeningen. Jeg tror dog ikke, den repræsenterer Landbruget i den Grad som f. Eks. De samvirkende danske Landboforeninger, og de har jo for nogen Tid siden indgivet til Landbrugsministeriet en Hensøgning om at blive fri for den saakaldte Sommertid. Det er allerede fremhævet baade af den højtærede Minister og af den ærede første Taler, hvilke Ulemper der for Landbrugets Vedkommende er forbundet med at gaa over til Sommertiden. Og naar man saa har nævnt, at det af Hensyn til vore Nabolande, af Hensyn til Trafikken paa vore Jernbaner, vil være en Nødvendighed, saa siger jeg: Kunde man da ikke — og jeg henstiller det til den højtærede Trafikminister — forandre Togplanen, saadan at man i Stedet for at sætte Uret frem satte Togplans-tiden en Time frem. Det vilde jo have den Fordel, at man ikke behøvede at tage Hensyn dertil undtagen de, der skulde med Banen eller skulde have Gods med Banen. Men nu skal det hele jo rette sig efter den nye Tid. Det forekommer mig, som det ogsaa er nævnt, at det vil blive værst i Høstens Tid, og det er meget rigtigt, som den højtærede Minister nævnedes, at det er den Tid, Landboerne er mest bange for. Naar Duggen ligger paa Kornet hele Formiddagen, og man ingenting kan bestille i Marken — hvis man saa skulde høre op paa samme Klokkeslæt, som man nu gør, vilde man faa for lidt udrettet. Men jeg har det Haab til det praktiske Landbrug, at det vil vide at ordne sig efter, hvad der passer det bedst, og ikke efter den ministerielle Klokketid. Men som min